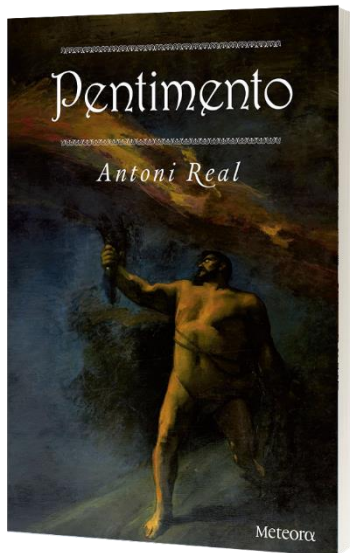

DOSSIER DE PREMSA

Una novel·la de l'art i la Rambla

El protagonista de *Pentimento*, un home anònim i sense brúixola, descobreix, per una malifeta del seu cervell, el pintor modernista **Aleix Clapés**, un artista extraordinari que tenia l'estudi al bell mig de la Rambla barcelonina i que la història i la crítica han maltractat durant més d'un segle, malgrat ser el pintor favorit de prohoms com Antoni Gaudí, Eusebi Güell, Jacint Verdaguer, Ramon Casas, Santiago Rusiñol i d'altres.

El nostre protagonista, també fill de la Rambla i enderiat a saber més coses de l'oblidat pintor, s'adona que els quadres d'Aleix Clapés,

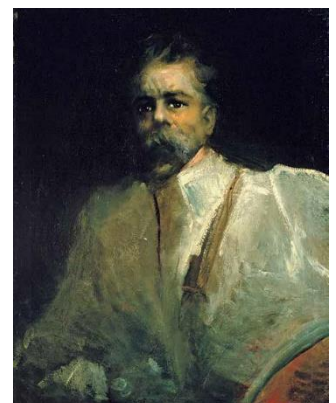
tot i ser un perfecte desconegut, revesteixen les parets dels edificis més famosos de la Barcelona actual.

Amb la inestimable col·laboració de Catalina, l'assistent del pintor, el protagonista, perdut en el seu núvol temporal, destaparà una de les especialitats de Clapés: amagar o fer desaparèixer detalls de les seves obres més polèmiques. Per penediment o per supervivència.

Dos mons sempre propers, el de l'art i el de la Rambla, són viscuts i rememorats per aquest protagonista sense nom en la seva lluita per recuperar la ciutat que estima i la pau de la seva ànima.

Aleix Clapés i Puig (Vilassar de Dalt, 1846 - Barcelona, 1920) fou un pintor del modernisme simbòlic. Deixeble de Claudi Lorenzale a l'Escola de la Llotja de Barcelona, es va formar posteriorment a París amb Eugène Carrière.

Les seves pintures principalment les religioses tenen un cert estil expressionista amb aire tenebrós semblant al de James Ensor. L'arquitecte Antoni Gaudí el va cridar perquè col·laborés amb ell a la decoració de les seves obres arquitectòniques, principalment en l'elaboració de murals al Palau Güell i a La Pedrera.

Autoretrat d'Aleix Clapés
(c. 1902, oli sobre tela, © MNAC)

Palimpsest

Blanc, blau, vermell, groc, negre: colors de Barcelona, colors de la Rambla, colors de Miró

Els primers dies d'agost de 2017, un mes humit i ben angoixant, vaig començar la lectura de l'original de *Pentimento*. L'autor em va fer confiança perquè espantés alguns fantasmes d'escriptura que el perseguien.

En aquesta narració hi ha personatges del passat i del present; n'hi ha un altre, però, tangible i esmunyedís alhora, que és la Rambla. I al bell mig d'aquest riu de pedra i humanitat que no deixa mai de fluir, un espai acolorit crida, no sempre gaire, l'atenció: el mosaic de Joan Miró.

Quina metàfora de colors! Una circumferència negra, el fons blanc, tres taques de color roig, groc i blau, quatre punts negres i una fletxa també negra assenyalant cap amunt, arrencant d'una altra taca negra i creuant vigorosament entre el groc, més negre i el blau, color aquest que vol saludar el visitant de Barcelona que arriba per mar. El simbolisme és evident, com ho és també el substrat d'aquesta rosassa que fa referència a l'Església Universal. Simbolisme cristià i inconscient.

¿I si fos com una paleta de pintor, la d'Aleix Clapés, el personatge que desencadena tota l'anècdota d'aquesta narració?

Anem a pams, perquè els colors també parlen... [...]

Elvira Jou
Filòloga, barcelonina i prologuista del llibre

Antoni Real (Barcelona, 1959) és periodista, escriptor i guionista. Fa més de trenta-cinc anys que treballa en premsa, ràdio i televisió. Des de 1986 dirigeix i presenta un dels programes més antics de Televisió de Catalunya, *Temps de neu* i des de 2002, *Temps d'aventura*. Els seus reportatges televisius han estat reconeguts amb diferents premis nacionals estatals i internacionals.

Ha publicat llibres d'història, turisme i tres novel·les, *Sota la neu* (Cossetània, 2010), *Salnitre* (Meteora, 2013) i *Pentimento* (Meteora, 2018).

—Recordo perfectament aquella immensa cortina blanca. Com si fos ahir.

—Cortina blanca... Me'n pot donar més detalls?

—La més gran, impressionant i revoltosa que es pugui imaginar. Milers i milers de borrallons dansaven, entremaliats, pertot arreu. Flocs de pam, tirolesos, queien verticals i aterraven allà on els venia més de gust.

—La neu té una doble virtut: és bonica i tapa, amaga les coses lletges.

—M'està costant Déu i ajuda; miri,estic suant. Per què em fa remenar les entranyes més fondes del cervell? Quina finalitat pot tenir fer tornar a la memòria els primers records de la meua vida?

—Posar una mica d'ordre al seu cap, condicionar i estructurar el seu llenguatge emocional.

—I per què cony he d'estructurar el meu llenguatge emocional?

—Sisplau...

—Darrere del balcó em barallava, de puntetes, amb la meua alçada i amb el baf del vidre. Els meus germans i les meves germanes no perdien pistonada d'aquell meravellós espectacle, i jo, un mocós amb ulleres, no volia pas ser menys. Era la nit de Nadal; les bombetes blanques que abraçaven els plàtans feien més tendra l'estampa. No he pogut oblidar mai aquella imatge insòlita de l'any 1962, la Rambla immaculada, la gran nevada a ciutat. Ja té nassos que el meu primer record sigui antoni real un fenomen meteorològic! No hi ha coses més importants per recordar, quan tens quatre anys, que una nevada?

—Aquell nen descobreix el món, el que passa a l'exterior del seu cos i de casa seva, i ho fa a través d'un fenomen estèticament meravellós. No està gens malament per ser un primer record. Expliqui'm més coses.

—Vaig néixer al número 66 del que abans tothom anomenava la Rambla del Mig, la dels Caputxins, a dues passes mal comptades del Cafè de l'Òpera, davant del Liceu. La quantitat d'històries i llegendes que té aquest tram de carrer... Durant una època, fa més de dos-cents anys, era el rovell de l'ou de Barcelona. Allà és on vaig viure una bona part de la meua vida, i allà, sense saber per què, és on vaig a petar cada cop que el cap em fa una mala passada; ja ho sap, quan vaig a la deriva. Quin magnetisme especial deu tenir per a mi aquell número 66?

Al·legoria del doctor Robert
(c. 1902, oli sobre tela, © MNAC)

Editorial Meteora

Pentimento

Antoni Real

ISBN 978-84-948342-2-6

Pàgines: 184

PVP 19,00 €